

Samling af Afgørelser

RET TEN FOR EU-PERSONALESAGERS DOM (Tredje Afdeling)

13. juni 2012

Sag F-41/11

**Dana Mocová
mod
Europa-Kommissionen**

»Personalesag — midlertidigt ansatte — ingen forlængelse af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt — skønsbeføjelse — artikel 8 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — artikel 4 i OLAF's generaldirektørs afgørelse af 30. juni 2005 om den nye politik for rekruttering og ansættelse af midlertidigt personale ved OLAF — den maksimale længde af midlertidigt ansattes ansættelseskontrakter«

Angående: Søgsmål indgivet i henhold til artikel 270 TEUF, som finder anvendelse på Euratom-traktaten i medfør af dennes artikel 106a, hvorved Dana Mocová har nedlagt påstand om annullation af den af generaldirektøren for Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) truffene afgørelse af 11. februar 2011 om afslag på sagsøgerens ansøgning om forlængelse af hendes kontrakt som midlertidigt ansat.

Udfald: Europa-Kommissionen frifindes. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — søgsmål til prøvelse af et stiltiende afslag på en ansøgning — anbringende om manglende begrundelse — hensynstagen til begrundelsen i afgørelsen om afslag på klagen (Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91; ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 46)*

2. *Tjenestemænd — midlertidigt ansatte — ansættelse — forlængelse af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt — administrationens skønsbeføjelse — domstolsprøvelse — grænser [Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 8 og art. 47, stk. 1, litra b)]*

3. *Tjenestemænd — midlertidigt ansatte — ansættelse — indgåelse af en kontrakt med henblik på midlertidigt at beklæde en fast stilling — betingelser [Tjenestemandsvedtægten, art. 1a, stk. 1; ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, art. 2, litra b), art. 3-5 og art. 8, stk. 2]*

1. Henset til udviklingen af den administrative procedure, når administrationens afgørelse om afslag på en klage indeholder en begrundelse, som naturligvis ikke fremgik af det stiltiende afslag, som klagen var rettet imod, er det begrundelsen i afgørelsen om afslag på klagen, der skal tages hensyn til ved undersøgelsen af lovligheden af den oprindelige bebyrdende retsakt, idet denne begrundelse skal anses for sammenfaldende med den nævnte retsakt. Det er imidlertid lovligheden af den oprindelige bebyrdende retsakt, som undersøges, og dette henset til begrundelsen i afgørelsen om afslag på klagen.

(jf. præmis 21 og 38)

Henvisning til:

Den Europæiske Unions Ret: 9. december 2009, sag T-377/08 P, Kommissionen mod Birkhoff, præmis 58 og 59 og den deri nævnte retspraksis

2. En midlertidig ansat, som er indehaver af en tidsbegrænset kontrakt, har ifølge fast retspraksis principielt ikke ret til at få sin kontrakt forlænget, idet dette blot er en mulighed, som er underlagt en betingelse om, at denne forlængelse er i tjenestens interesse. Til forskel fra tjenestemænd, der i henhold til vedtægten er sikret et varigt ansættelsesforhold, henhører de midlertidigt ansatte nemlig under en anden ordning, hvis grundlag er en ansættelseskontrakt indgået med den pågældende institution. Det fremgår af artikel 47, stk. 1, litra b), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at varigheden af ansættelsesforholdet mellem en institution og en midlertidigt ansat med en tidsbegrænset ansættelse netop er reguleret af de vilkår, der er fastsat i den mellem parterne indgæede kontrakt. Administrationen har desuden et vidt skøn ved forlængelsen af en kontrakt. Derfor bør den kontrol, som Unionens retsinstanser foretager, begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for de grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. I et sådant tilfælde forudsætter en godtgørelse af, at administrationen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, der berettiger til at kræve, at den afgørelse, der er truffet på grundlag af denne vurdering, annulleres, at de beviser, som det påhviler den ansatte at fremskaffe, er tilstrækkelige til at bevirke, at de vurderinger, administrationen har lagt til grund for beslutningen, bliver usandsynlige. Med andre ord er det ikke godtgjort, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn, såfremt vurderingen – uanset de beviser, sagsøgeren har fremført – kan anses for at være berettiget og sammenhængende.

(jf. præmis 42-44)

Henvisning til:

Retten i Første Instans: 12. december 1996, sag T-380/94, AIUFFASS og AKT mod Kommissionen, præmis 59; 17. oktober 2002, forenede sager T-330/00 og T-114/01, Cocchi og Hainz, præmis 82; 6. februar 2003, sag T-7/01, Pyres mod Kommissionen, præmis 64; 12. februar 2008, sag T-289/03, BUPA m.fl. mod Kommissionen, præmis 221

Personaleretten: 7. juli 2009, sag F-54/08, Bernard mod Europol, præmis 44; 23. november 2010, sag F-8/10, Gheysens mod Rådet, præmis 75

3. Det fremgår af vedtægtens artikel 1a, stk. 1, sammenholdt med artikel 2-5 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at de faste stillinger ved institutionerne i princippet skal besættes med tjenestemænd, og at sådanne stillinger kun undtagelsesvis kan besættes med de øvrige ansatte, der er underlagt ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Selv om det udtrykkeligt fremgår af artikel 2, litra b), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at midlertidigt ansatte kan ansættes i en fast stilling, fremgår det netop, at dette kun kan ske midlertidigt. Artikel 8 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte bestemmer endvidere, at ansættelse som midlertidigt ansat som omhandlet i artikel 2, litra b), højst kan ske for fire år, og at ansættelseskontrakten kun kan fornyes en gang for højst to år. Når denne periode udløber, ophører ansættelsen som midlertidigt ansat enten derved, at den pågældende fratræder sin stilling, eller ved, at den pågældende udnævnes til tjenestemand under overholdelse af de i vedtægten fastsatte betingelser. Denne undtagelse fra princippet om, at faste stillinger skal besættes ved udnævnelsen af tjenestemænd, kan kun anvendes for at tilgodese de enkelte tjenestegrenes behov.

(jf. præmis 48)

Henvisning til:

Den Europæiske Unions Ret: 21. september 2011, sag T-325/09 P, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis